

MATTA DINNIMANA
CARLOVA ANARCHISTICKÁ KUCHARKA
UKÁZKA Z KNIHY

10 dní do kolapsu

Zobrazení: 43,1 biliardy
Sledujících: 677 bilionů
V oblíbených: 158,1 bilionu
Pozice v žebříčku: 6
Vypsáná odměna: 100 000 zlatých

RUDÁ LINKA

Vítej, hrobkaři, ve čtvrtém patře: Železný uzel.
Tvůj titul se vrátil na: Královský osobní strážce.
Zahájena aukce o sponzoring hrobkaře #4122. Aukce skončí za 45 hodin.

Ozvalo se hromové zaburácení. Země se otřásla. Jakmile jsme se objevili v novém podlaží hrobky, zapotácel jsem se a málem spadl na zadek, ale narazil jsem do kovové zdi. Po obou stranách dlouhé úzké místnosti blikalo osvětlení. Cítil jsem pod nohama rytmické bušení. Nacházeli jsme se ve vibrující a dunící rouře z plastu a kovu. Světla uvnitř na chvíli úplně zhasla a pak se zase rozzářila.

Mongo zaječel vzteky i strachy zároveň. Rakvička mi skočila na rameno a celá se chvěla. Kát'a sevřela kovovou tyč spojující podlahu a strop.

Nový úspěch! *Jsem ve vlaku!*

Hůů hůů, debile.

Odměna: Dostal jsi suvenýr – čepici vlakového průvodčího! Nos ji na hlavě s hrdostí, které je hodna!

„My jsme v metru,“ žasl jsem. Řítili jsme se tunelem plnou rychlostí k neznámému cíli. Vnitřek vagónu zaplňovaly dvě řady sedadel umístěných zády ke stěnám. Vyrobená byla z béžového olezlého plastu a měla hnědé polstrování, potřhané a počmárané fixami i sprejem. Vypadalo to na nějaké nesmyslné shluky písmen v azbuce. Podlahu pokrývala spousta špíny a škrábanců a na bočních stěnách se daly najít i ohořelé skvrny. V pravidelných intervalech se podél celého vozu táhly z podlahy ke stropu tyče. Uvnitř to smrdělo jako ve skladišti mrtvých krys.

Byli jsme jediní cestující.

„Tohle je moskevské metro,“ vydechla doppelgangerka Kát'a. „Ale já si ho pamatuji v mnohem lepším stavu. A čistější.“ Změnila se do převážně lidské blondáté podoby z předchozího podlaží. Když jsem ji tak viděl naposledy, měla nos po úderu posunutý na druhou stranu obličeje, ale už si ho vrátila zpátky.

Konec vagónu označovaly dveře bez okna. Nad nimi visela malá elektronická cedule, po níž se posouval rudý text.

Rudá linka, vůz 20. Další zastávka: Stanice Sirin (81) za 12 minut a 32 sekund.

„Všichni se rychle oblíkněte,“ přikázal jsem. Posadil jsem se na sedadlo a začal na sebe skládat

všechno vybavení. Bleskově jsem prozkoumal tu suvenýrovou čepici a nestála za nic. Žádný magický efekt. Prostě jen jednoduchá modro-bílá čapka, vhodná spíš pro malé děcko. Nášivka vpředu tvrdila: *Jel jsem po Železném uzlu*.

„Carle, píše mi to, že si musím pro svého *Charakterního herce* zvolit nové povolání. Mám na to jen šest minut, jinak dostanu náhodně vybrané,“ oznámila mi Rakvička. „Jsou to skoro samé nové možnosti, jiné než předtím.“

Carl: Mordecai, pomoz Rakvičce vybrat povolání. Přečte ti seznam. Jsme v jedoucím vlaku. Myslím, že tohle patro bude vypadat jako komplex metra.

Mordecai: Vítejte zpátky ve hře. Rakvičko, posli mi nejdřív doporučené.

Rakvička: ŽÁDNÁ Z TĚCH MOŽNOSTÍ SE MI NELÍBÍ, MORDECAI.

Kočka ze sebe sypala jednotlivé položky obsahující povolání jako *Pouliční kočičí rváč* a *Nekrokocouromancer*. Já se mezitím přesunul k oknu a nakoukl ven.

Jeli jsme opravdu rychle. Zeď tunelu se míhala jen pár centimetrů od okna a připadala mi jako holá skála. Občas probliklo nějaké světlo, jako by bylo uvnitř v nepravidelných intervalech rozmístěné elektrické osvětlení.

„Proč pořád píše s caps lockem?“ zašeptala Kát'a, zatímco jsem civěl ven. „Protože je čtyřnožec?“

„Ne. Protože je to Rakvička.“

„Není to s ní snadné, co?“

Vzpomněl jsem si na Odetino varování. Hekla mi podle ní chtěla Rakvičku ukrást.

„Je to horší, než si dokážeš představit,“ zabručel jsem.

Na dokončení patra jsme měli deset dní. Hlavní prioritou bylo objevení schodů vedoucích níže. Jestli se budeme muset neustále přesouvat, znamenalo to pořádné potíže. Tentokrát se na celém patře nacházelo jen 9375 schodišť. Pokud bylo celé vystavěné jako systém metra nebo vlakové dráhy a nejeli jsme jen na nějaké místo, kde podlaží normálně začne, budeme potřebovat mapu. I kdyby se schodiště skrývalo na každé stanici, naznačovalo to, že nás čeká nesmírně komplikovaná traťová soustava. Nalezení cesty dolů nám houby pomůže, když nebudeme vědět, jak se vrátit.

Má dovednost *Únikový plán* žádnou mapu ani informace nenašla, alespoň ne v prvním vagónu. Fungovala sice skvěle, ale abych mohl využít skryté mapy, musel jsem je nejdřív najít.

„No teda,“ vydechla Kát'a. „Mám dvakrát větší konstituci než obvykle. Jsem na 102. Mám aktivní bonus za setrvačnost, přestože stojím nehybně.“

„Výborně,“ poznamenal jsem. *Takže budeš náš živý štít*, dodal jsem v duchu jen pro sebe.

„Doufám, že je to úmyslně, jinak bych si na to na tvém místě nezvykal. Jestli to tak neplánovali, zmizí všechno s první úpravou ještě dneska v noci.“

Dalo se čekat, že v tomto patře strávíme spoustu času bojem zblízka, proto jsem hodlal zapracovat na svých pěstech a nohách. V předchozím podlaží jsem toho až moc řešil trhavinami. Měl jsem odůvodněné podezření, že tentokrát výbušniny moc užitečné nebudou.

Rakvička: MÁM SI TEDY VZÍT FOTBALOVÉHO CHULIGÁNA, NEBO PETARDÁŘE? RYCHLE, UŽ MI SKORO DOŠEL ČAS.

Mordecai: Chuligána. Pokud budete celé patro jezdit vlaky, je to ta nejlepší volba. Má bonus za setrvačnost a pár týmových. Plus dovednost Maskot, která posiluje Monga.

Kočka se na chvíli rozzářila.

Rakvička: VYBRÁNO. MÁM DOVEDNOST MASKOT! ALE SKUPINOVÉ SKANDOVÁNÍ ANI ZRYCHLENÁ VÝTRŽNOST MI NEVYPADLY. ASPOŇ MÁM TĚCH DESET BODŮ KE KONSTITUCI.

Mordecai: Ztraceně. Skandování by se hodilo. Fajn, vy tři. Právě jsem vykoul ze svého pokoje a podle všeho jsem v osadě na vlakovém nádraží. Je celkem velké, stýkají se tady tři různé linky. Jedna z nich je podobná metru, jak jste psali, ale druhá je mnohem větší. Jako transkontinentální dálkový vlak. Vystupte na další zastávce a zkuste najít bezpečnou místnost nebo hostinec.

Carl: Jasný. Mimochodem, dík, žeš nás varoval před odměnou za naše hlavy.

Mordecai: Takže jste se dostali do top 10? Najděte si bezpečnou místnost, promluvíme si uvnitř.

Zadíval jsem se na Rakvičku a snažil se vzpomenout, o co jsme přišli spolu s *Mogulem z umělecké uličky*. Jediné slušné benefity byly + 5 k obratnosti a o 15 % lepší ceny při prodávání. Taky dostávala nějaké peníze navíc za sestup o patro, ale moc ne. Ztráta obratnosti bude asi bolet nejvíc. „Tak co dělaj tvý nový schopnosti?“

Podlaha se roztřásla, jak se metro vydalo do zatáčky. Světla se rozblikala.

„Mám jen pár nových. Jedna dávala bonus k působenímu poškození, když se pohybuji, ale tu jsem nedostala. Nejlepší je *Maskot*. Až Mongo někoho zraní, obdrží všichni v partě bonus k obratnosti a konstituci, a pokud moba zabije, vydrží to posílení několik hodin.“

„To je fajn.“

„Získala jsem deset bodů ke konstituci. Ach, a taky dovednost *Guinness*! Zdvojnásobí mi sílu, když budu opilý.“

„To si děláš srandu.“

„Ne, myslím to smrtelně vážně. Pokud nás budou čekat nějaké těžké boje, musíme se nejdřív stavět v klubu, ať si můžu dát Dirty Shirley.“

Carl: Mordecai, zdá se mi to, nebo teď měla na výběr lepší povolání?

Mordecai: Je to nezamýšlený benefit. Ke vzácnějším třídám ji systém nepustil, protože nesplňovala minimální požadavky. Ale s tím, jak porostou její statistiky, se jí v každém novém patře otevrou lepší a lepší možnosti. A je tu ještě jedna nečekaná výhoda. Mogul jí poskytl vyjednávání na páté úrovni. Než jste opustili třetí podlaží, vytrénovala si ho díky tomu hromadnému prodávání krámů na sedmou. Při změně povolání o těch původních pět úrovní přišla, ale zůstaly jí dvě, které si zvedla sama, plus měla spoustu zkušeností, takže se to automaticky posunulo celkem na čtvrtou.

Carl: Moment, nechápu. Když dostane dočasnou dovednost, zůstane jí pro další patro? A co zvýšení statistik?

Mordecai: O ty body přijde. Ale jestli bude novou schopnost používat dost často, aby si ji alespoň jednou vylepšila, zachová si ji, jen sníženou o počet úrovní, které získala automaticky s povoláním. Zkušenosti pro dovednost stojí na komplikované matematice, pro hrobkaře skryté. Chce jich to opravdu hodně, aby naskočila nová na první úrovni. Jakmile ji jednou máš, hned to jde snáz. Jinými slovy, používejte co nejvíc Monga, ať Rakvička zůstane *Maskot*. A odteď by si měla vybírat povolání se vzácnými kouzly. Když si to kouzlo zlepší, jsem si celkem jistý, že o něj nepřijde.

Carl: To mi přijde jako bug.

Mordecai: Možná je. A proto o tom nebudeme mluvit nahlas a nijak na to upozorňovat. Nejspíš si toho nevšimnou, dokud si nepřeneseme nějaké kouzlo mezi patry. A teď do práce. Už hledám mapu, ale vy byste měli taky.

„Káťo, ty máš *Hledače cesty*,“ začal jsem nahlas. „Vidíš něco?“

„Mám ho jen na trojce. Získala jsem ho na jedničce a nebylo snadné si ho vycvičit. Musím na to mít mapu neustále otevřenou a vyzoomovanou na maximum. Můj předchozí herní průvodce mi tvrdil, že si musím najít výcvikový cech, jinak si ho jen tak nevylepším. Můžu si mapu oddálit víc než ty, ale ani tak mi neukazuje nic důležitého. Všude jsou linky metra a vypadá to

jako talíř nudlí. Asi před minutou jsem si všimla, že po vedlejší trase za zdí přešel vlak. V tom našem je dvacet vagónů a my jsme v posledním.“

„Vidiš nějaký moby?“

„Ne. Většinou mi mapa monstra neukáže. Ale poblíž bezpečné místnosti nebo schodiště mi vyskočí notifikace. Podle mapy má patnáctka jiný tvar než ostatní. Nevím, co tam je. Není pasažérská jako náš vagón.“

Zadíval jsem se na svou vlastní mapu, kde byl při maximálním oddálení zobrazený začátek vozu 15. Normálně bych toho viděl víc, ale při rychlém pohybu se dohled zmenšoval. Pokud Kátina mapa ukazovala celou soupravu, fungovala výrazně užitečněji než moje. Ta mi aspoň přidala k jednotlivým vagónům i popisky, což byla novinka. Nacházeli jsme se na lokaci označené jako *Vůz 20 – pasažérský*.

„Jaký popisek máš u patnáctýho vozu?“ zeptal jsem se Káti.

„Jen otazník.“

Prozkoumal jsem zadek vagónu. V opravdovém metru by se tam nacházel nouzový východ, ale hrobka nám nabídla jen neprostupnou kovovou stěnu. Napadlo mě, co by se asi stalo, kdybych na ni přidělal trhavinu, rozrazil ji a vyskočil ven na koleje. S ohledem na to, jak úzký tunel byl, by mě nejspíš za pár minut rozjel příští vlak na kaši.

„Fajn. Jdem ho zkontrolovat.“

Postavil jsem se doprostřed uličky a Rakvička se přesunula na mé rameno. Mongo se protlačil kolem vertikálních tyčí vedle mě. Pokud ještě trochu vyroste nebo se dostaneme do užšího vlaku, budeme mít problém. Dorazili jsme ke dveřím. Do metra se nehodily, protože neměly žádné okno. Předpokládal jsem, že je tam přidala hrobka, místo aby nám poskytla obvyklý krátký volný průchod do následujícího vozu. Ukazatel nahoře tvrdil, že na příští zastávku dojedeme za pět minut.

„Otevřu to. Kát'o, máš čtyřikrát vyšší konstituci než já, takže půjdeš jako první. Jsi s tím v pohodě?“

Polkla naprázdno, ale přikývla. Všiml jsem si, jak se chvěje. „To teď asi bude moje práce, co?“

„Neboj, drahoušku, kryjeme tě,“ ujistila ji Rakvička.

Dveře se odsunuly stranou a odhalily malý uzavřený tunel mezi vozy. Podlaha poskakovala nahoru a dolů a stěny tvořila nějaká gumou potažená látka. Vzdálenost mezi vozy mi přišla delší, než by měla být. Pod nohama jsem měl panel, který bych teoreticky mohl odklopit a dostat se ke spojnici vagónů. Natáhl jsem se ke vstupu do dalšího vozu. Kát'a stojící za mnou držela malou zářící sekerku.

„Už jsi ji předtím někdy na něco použila?“ zeptal jsem se pro jistotu.

„Je to dobrá zbraň. Jenže nemám dost vysokou sílu, tak s ní nedělám rozumné škody. Ale pár dřevorubeckých opic jsem s ní zabila.“

Přikývl jsem. „Tak do toho.“

Zatáhl jsem za dveře a Kát'a skočila dovnitř. Dinosaur se vrhl kupředu současně s ní za spousty vrčení. Doppelgangerka ztratila rovnováhu a spadla, já v důsledku nečekaného prudkého pohybu našeho úžasného zvířátka málem taky.

„Kurvafix, Mongo!“ křikl jsem a hledal v novém voze nepřátele.

Naštěstí byl prázdný a úplně stejný jako ten počáteční.

„Mongo, fuj!“ pokárala kočka svého ještěra. „Buď na Kát'u hodný!“

„Tak to zkusíme znovu,“ prohlásil jsem. „A ty se snaž nevyžrat všechny zkušenosti, Mongo.“

Raptor zapištel a Kát'a se za tichého bručení narovnala. Pustila přitom sekeru a zbraň se s cinkáním vydala po podlaze pryč, takže si pro ni musela doběhnout.

Další vůz byl opět prázdný. Alespoň tentokrát Kát'a nespadla na hubu. Chtěl jsem do patnáctky aspoň nahlédnout, než dorazíme na zastávku a začneme pátrat po bezpečné místnosti. Zbývající vozy už byly jen normální osobní. Kát'a tvrdila, že pětka a desítka jsou jiné, ale ne takové jako

patnáctka. Navíc první vůz její mapa zobrazovala zaplněně, jako pevný blok. To prý většinou znamenalo magické dveře.

„V tomhle určitě něco bude,“ poznamenal jsem s pohledem upřeným na dveře do vozu číslo patnáct. Byly jiné než ty předtím, sice stále posuvné vlakové, ale připadalo mi, že jsou tlustší a z jiného materiálu.

Zamčené nebyly. Otevřel jsem je a přesunul se do průchodu. Dveře do následujícího vagónu vypadaly stejně. Metro začalo zpomalovat. Vzduch zaplnilo vysoké pištění brzd spolu se zápachem oleje a kouře.

Z reproduktoru se ozvalo zašuměné hlášení: „Blížíme se ke stanici číslo 81 Sirin, lidi. Příští zastávka stanice číslo 82 Mora, následovaná tranzitním nádražím číslo 83.“

„Mobici,“ zasyčela Rakvička. „Malí, ale je jich spousta.“

Pustil jsem dveře do patnáctky. „Fajn, tak to raději ustoupíme...“

„Ne tam! Na nádraží!“ vyhrkla Rakvička, když se v oknech po mé levici objevilo jednoduché nástupiště. Ze stropu visela cedule s nápisem *Stanice Sirin – 81*.

„Ach, panebože,“ vydechla Kát'a.

Na nástupišti se hemžilo pár stovek tlustých, vrásčitých příšer. Lezly jedna přes druhou, jak se snažily dostat co nejrychleji dovnitř. Na první pohled připomínaly démonické kojence s šedou kůží, s ostrými drápy a obrovskými hubami zaplněnými přehnaně velkým množstvím zubů. Stály na dvou nohách a hlavy měly ve výši mých kolen. Několik jich viselo z betonových sloupů, po kterých šplhaly za použití všech čtyř končetin jako zasraní malí hnusní pavouci. Na sobě měly jen otrhané bederní roušky a skákaly a škrábaly na zatím zavřené vstupy. Pár z nich se dokázalo vyšvihnout až skoro ke střeše vlaku. Všechny potvory zuřivě ječely a jejich hlas neměl s malými děcký nic společného. Tedy až na to, že mě zatraceně znervózňoval. Když si nás ty bestie všimly v oknech, celá horda se vrhla kupředu a narážela do skla v divokých vlnách. Metro se dál posouvalo, ale každou chvíli určitě zastaví. A pak se dveře otevrou a pustí je dovnitř.

Zadíval jsem se přes okno na nejbližší monstrum.

Drek (6. úroveň)

Všichni máte rádi malá děcka, že ano? Co by to musel být člověk za hajzla, aby neměl rád děti? A co takhle démonická, hladová, vzteklá děcka, která se drží v tlupách po aspoň padesáti mrňatech? Povídá se, že tihle roztomilí ďáblíci dokážou během pěti sekund ohlodat živého slona na kost. A ty jsi mnohem menší než slon.

„Doprdele práce!“ zaklel jsem. „Zavřete za náma!“ houkl jsem a odtáhl těžké dveře do patnáctky. Všichni jsme se nasypali do vagónu, kde panovala tma a vlhko. Smrdělo to tam po shnilém mase.

Za námi se ozvalo zasyčení, jak se vstupy do soupravy otevřely, a ječící hrůzy se okamžitě drápaly dovnitř. Kát'a za námi rychle zabouchla a hned se rozběhla temným vozem bez oken na opačnou stranu, aby zavřela i druhé dveře. Kočka seslala *Louč* a ozářila interiér magickým světlem.

„Ale doprdelefix už,“ vyprskl jsem při pohledu na párek netvorů.